

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2008. gada 4. decembrī*

Lieta T-284/08

People's Mojahedin Organization of Iran, Overa pie Uāzas [*Auvers-sur-Oise*] (Francija), ko sākotnēji pārstāvēja Ž. P. Spicers [*J.-P. Spitzer*], *avocat*, un D. Vons [*D. Vaughan*], *QC*, pēc tam Spicers, Vons un M. E. Demetriu [*M.-E. Demetriou*], *barrister*,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko sākotnēji pārstāvēja G. J. van Heglesons [*G.-J. Van Hegleson*], M. Bišops [*M. Bishop*] un E. Finegana [*E. Finnegan*], pēc tam Bišops un Finegana, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

* Tiesvedības valoda — angļu.

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. L. Dirēna [*A.-L. During*], pārstāvji,

un

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv P. Ālto [*P. Aalto*] un S. Būlerta [*S. Boelaert*], pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt — tiktāl, ciktāl tas skar prasītāju — Padomes 2008. gada 15. jūlija Lēmumu 2008/583/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/868/EK (OV L 188, 21. lpp.).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] (referents), tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*] un L. Trišo [*L. Truchot*],

sekretāre K. Kanca [*C. Kantza*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 3. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

- 1 Lai izklāstītu šīs prāvas priekšvēstures sākumu, jāatsaucas uz Pirmās instances tiesas 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā T-228/02 *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Padome* (Krājums, II-4665. lpp., 1.–26. punkts; turpmāk tekstā — “spriedums lietā *OMPI*”) un 2008. gada 23. oktobra spriedumu lietā T-256/07 *People's Mojahedin Organization of Iran/Padome* (Krājums, II-3019. lpp., 1.–37. punkts; turpmāk tekstā — “spriedums lietā *PMOI*”).

- 2 Ar 2008. gada 7. maija spriedumu *Court of Appeal (England & Wales)* (Apelācijas tiesa (Anglija un Velsa), Apvienotā Karaliste; turpmāk tekstā — “Apelācijas tiesa”) noraidīja *Secretary of State for the Home Department* (iekšlietu ministrs, Apvienotā Karaliste; turpmāk tekstā — “*Home Secretary*”) lūgumu atļaut iesniegt šajā tiesā apelācijas sūdzību par *Proscribed Organisations Appeal Commission* (Pārsūdzības komisija aizliegto organizāciju jautājumos, Apvienotā Karaliste; turpmāk tekstā — “*POAC*”) 2007. gada 30. novembra lēmumu, ar kuru *POAC* apmierināja prasību, kas celta par *Home Secretary* 2006. gada 1. septembra lēmumu, ar kuru atteikts atcelt *People's Mojahedin Organization of Iran* (turpmāk tekstā — “prasītāja” vai “*PMOI*”) kā

organizācijas, kura ir iesaistīta terorismā, aizliegšanu, un uzdeva *Home Secretary* iesniegt Apvienotās Karalistes Parlamentam rīkojuma (*Order*), ar kuru prasītāju svītro no Apvienotajā Karalistē aizliegto organizāciju saraksta saskaņā ar *Terrorism Act 2000* (2000. gada likums par terorismu), projektu.

- 3 Šajā lēmumā *POAC inter alia* par “nepareizu” (angļu valodā — *perverse*) atzina *Home Secretary* secinājumu, kas minēts tā 2006. gada 1. septembra lēmumā, ar kuru atteikts atcelt prasītājas aizliegšanu un saskaņā ar kuru prasītāja šajā laikā vēl joprojām bija organizācija, “kas ir iesaistīta terorismā” (angļu valodā — *concerned in terrorism*) *Terrorism Act 2000* nozīmē. Kā to ir novērtējusi *POAC*, vienīgā apsūdzība, kuru saprātīgs lēmuma pieņēmējs godprātīgi varēja paredzēt — vai nu tas būtu 2006. gada septembrī, vai vēlāk —, ir tā, ka *PMOI* vairs neatbilda nevienam kritērijam, kas vajadzīgi, lai turpinātu to aizliegt. Citiem vārdiem sakot, *POAC*, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, uzskatīja, ka *PMOI* 2006. gada septembrī vairs nebija iesaistīta terorismā un vēl joprojām šī lēmuma pieņemšanas datumā nebija tajā iesaistīta (spriedums lietā *PMOI*, 168. un 169. punkts).

- 4 No *POAC* lēmuma (10. punkts) izriet, ka šajā informācijā bija iekļauti fakti par Francijā notikušiem notikumiem, kuros bija iesaistīta *PMOI*. Šajā sakarā *POAC* it īpaši atsaucās uz to, ka 2003. gada 17. jūnijā tika izdarīta kratīšana pie Parīzes esošajos Irānas Pretošanās nacionālās padomes (*CNRI*) birojos, ka tika aizturēti daudzi *CNRI* biedri un daži no viņiem tika apcietināti, bet, lai arī tika atrasta liela naudas summa, netika ierosināts neviens kriminālprocess.

- 5 Ar iepriekš minēto spriedumu *Court of Appeal* apstiprināja *POAC* vērtējumu. Tā turklāt norādīja, ka *Home Secretary* sniegtā konfidenciālā informācija nostiprināja tās

secinājumu, ka *Home Secretary* nevarēja saprātīgi uzskatīt, ka *PMOI* nodoms bija nākotnē atgriezties pie terorisma.

- 6 Ar 2008. gada 23. jūnija rīkojumu, kas stājās spēkā 24. jūnijā, *Home Secretary* līdz ar to svītvoja *PMOI* no to organizāciju saraksta, kuras aizliegtas saskaņā ar *Terrorism Act 2000*. Šo svītrošanu apstiprināja divas Apvienotās Karalistes Parlamenta palātas.

- 7 Ar 2008. gada 15. jūlija Lēmumu 2008/583/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/868/EK (OV L 188, 21. lpp.; turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”), Padome tomēr cita starpā saglabāja prasītājas nosaukumu Padomes 2001. gada 27. decembra Regulas (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV L 344, 70. lpp.), pielikumā esošajā sarakstā (turpmāk tekstā — “strīdīgais saraksts”).

- 8 Apstrīdētā lēmuma apsvērumu 5. punktā, kurā neapšaubāmi runa ir par *PMOI*, ir paredzēts:

“Kas attiecas uz vienu grupu, Padome ņēma vērā to, ka kompetentās iestādes lēmums, uz kuru pamatojoties minēto grupu iekļāva sarakstā, no 2008. gada 24. jūnija vairs nav spēkā. Tomēr Padome bija saņēmusi jaunu informāciju par minēto grupu. Padome uzskatīja, ka jaunākā informācija ir pamatojums grupas iekļaušanai sarakstā.”

- 9 Apstrīdētais lēmums prasītājam tika paziņots ar Padomes 2008. gada 15. jūlija vēstuli (turpmāk tekstā — “vēstule par lēmuma paziņošanu”). Šajā vēstulē Padome cita starpā norādīja:

“Padome atkārtoti ir nolēmusi iekļaut [*PMOI*] [...] sarakstā. Padome ir ņēmusi vērā, ka kompetentās iestādes lēmums, uz kuru pamatojoties [*PMOI*] iekļāva sarakstā, no 24. jūnija vairs nav spēkā. Tomēr Padome ir saņēmusi jaunu informāciju, kas ir būtiska, lai veiktu šo iekļaušanu. Padome, ņemot vērā šo informāciju, nolēma, ka [*PMOI*] vēl joprojām ir iekļaujama iepriekš minētajā sarakstā. Līdz ar to Padome atbilstoši grozīja motīvu izklāstu.”

- 10 Vēstulei par lēmuma paziņošanu pievienotajā motīvu izklāstā (turpmāk tekstā — “motīvu izklāsts”) Padome minēja šo:

“[*PMOI*] ir 1965. gadā dibināta grupa ar sākotnējo mērķi gāzt impērijas režīmu. Tās biedri tādējādi bija piedalījušies vairāku tūkstošu iepriekšējā režīma “aģentu” likvidēšanā un ir vieni no atbildīgajiem par ķīlnieku sagrābšanu Amerikas Savienoto Valstu vēstniecībā Teherānā. Lai arī sākotnēji *PMOI* tika uzskatīta par vienu no visradikālākajām islāmiskās revolūcijas dalībniecēm, pēc tās aizliegšanas *PMOI* nogāja pagrīdē un veica vairākas darbības pret pastāvošo režīmu Teherānā. Organizācija piedalījās teroristu uzbrukumos, piemēram, uzbrukumā pret Islāmiskās Republikas partijas galveno biroju 1981. gada 28. jūnijā, kura laikā tika nogalināti vairāk nekā simts no režīma visievērojamākajiem biedriem (ministri, deputāti, augstas amatpersonas), un prezidenta radžai [*Rajai*] un viņa premjerministra Džavada Bahonāra [*Javad Bahonar*] nogalināšanā 1981. gada 30. augustā. 1992. gada aprīlī *PMOI* veica terorisma aktus pret Irānas diplomātiskajām pārstāvniecībām un nodibinājumiem 13 valstīs. 1993. gada prezidenta vēlēšanu kampaņas laikā *PMOI* atklāti uzņēmās atbildību par uzbrukumiem naftas iekārtām, ieskaitot Irānas lielāko naftas pārstrādes fabriku. 1999. gada aprīlī *PMOI* uzņēmās atbildību par Irānas Bruņoto spēku štāba vadītāja vietnieka Ali Sajada Širāzi [*Ali Sayyad Shirazi*] nogalināšanu. 2000. un 2001. gadā šī organizācija atzina tās biedru piedalīšanos bīstamās kaujas operācijās pret Irānas armiju un valdības ēkām netālu no Irānas un Irākas robežas, un 2000. gada 5. februārī tā ar minām uzbruka valsts ēkām Teherānā. Turklāt šīs organizācijas biedri, kuri atrodas dažādās Eiropas

Savienības dalībvalstis, šobrīd ir apsūdzēti par noziedzīgiem nodarījumiem, kuru mērķis bija iegūt finansējumu viņu darbībām. Uz šīm darbībām ir attiecināmi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punkta a), c), d), f), g), h) un i) apakšpunkta noteikumi, un tās ir izdarītas šīs Kopējās nostājas 1. panta 3. punkta i) un iii) [apakšpunktā] paredzētajiem mērķiem.

Uz [PMOI] ir attiecināms Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts.

2001. gada aprīlī *Tribunal de grande instance de Paris* pretterorisma prokuratūra saskaņā ar nosacījumiem, kuri Francijas tiesībās paredzēti 1996. gada 22. jūlija Likumā 96/647, uzsāka tiesas izmeklēšanu par apsūdzībām saistībā ar “krimināla rakstura apvienību veidošanu terorisma aktu sagatavošanas nolūkā”. Šīs tiesas izmeklēšanas ietvaros notikušo izmeklēšanu rezultātā tika noskaidroti iespējamie [PMOI] biedri par vairāku tādu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, kuriem visiem bija vai nu principiāla, vai pakārtota saistība ar kopīgu apvienību, kuras mērķis bija ar draudiem vai teroru nopietni traucēt sabiedrisko kārtību. Papildus iepriekš minētajam noziedzīgajam nodarījumam šī tiesas izmeklēšana attiecās arī uz “terorisma grupas finansēšanu” saskaņā ar nosacījumiem, kuri Francijas tiesībās paredzēti 2001. gada 15. novembra Likumā 2001/1062 par ikdienas drošību.

2007. gada 19. martā un 13. novembrī Parīzes pretterorisma prokuratūra pret iespējamajiem [PMOI] biedriem izvirzīja papildu apsūdzības. Šīs apsūdzības tika pamatotas ar vajadzību izmeklēt jaunu informāciju, kas iegūta no izmeklēšanām, kuras veiktas no 2001. līdz 2007. gadam. Šīs izmeklēšanas galvenokārt attiecās uz apsūdzībām saistībā ar “krāpšanas, kura izdarīta pret īpaši neaizsargātām personām, rezultātā iegūto tiešo vai netiešo līdzekļu atmazgāšanu un krāpšanu organizētā grupā” — apsūdzības, kas ir saistītas ar teroristu apvienību saskaņā ar nosacījumiem, kuri Francijas tiesībās paredzēti 2003. gada 2. augusta Likumā 2003/706.

Tā rezultātā kompetentā iestāde saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu pieņēma lēmumu attiecībā uz [PMOI].

Padome norāda, ka šie kriminālprocesi vēl joprojām tiek izskatīti un 2007. gadā ir ierosināti jauni kriminālprocesi, apkarojot teroristu grupu īstenotās finanšu operācijas. Padome uzskata, ka turpina pastāvēt iemesli [PMOI] iekļaušanai to personu un organizāciju sarakstā, attiecībā uz kurām ir veikti Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 1. un 2. punktā paredzētie pasākumi.

Ņemot vērā šos apstākļus, Padome nolēma, ka attiecībā uz [PMOI] ir jāturpina piemērot Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 1. un 2. punktā paredzētos pasākumus.”

Tiesvedība

- 11 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 21. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību.

- 12 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, prasītāja iesniedza pieteikumu par paātrinātā procesa piemērošanu saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 76.a pantu. Padome savus apsvērumus par šo pieteikumu

iesniedza 2008. gada 30. jūlijā un savu atbildes rakstu — 2008. gada 10. septembrī. 2008. gada 22. septembrī Pirmās instances tiesa (septītā palāta) nolēma apmierināt šo pieteikumu, un tā rezultātā rakstveida process tika pasludināts par pabeigtu.

- 13 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (septītā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un Reglamenta 65. pantā paredzēto pierādījumu savākšanas pasākumu ietvaros ar 2008. gada 26. septembra rīkojumu uzdeva Padomei iesniegt visus dokumentus par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītāju, tomēr šajā tiesvedības stadijā šos dokumentus nenosūtīt ieinteresētajai personai, ja Padome apgalvos, ka tie ir konfidenciāli.
- 14 Padome izpildīja šos pierādījumu savākšanas pasākumus vispirms ar 2008. gada 10. oktobrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtu aktu. Tās atbildei bija pievienoti astoņi dokumenti, no kuriem septiņi, kuri nebija atzīti par konfidenciāliem, tika nosūtīti prasītājam. Prasītāja tika uzaicināta iesniegt savus rakstveida apsvērumus par šiem septiņiem dokumentiem, kā arī par pieteikumu atzīt astoto dokumentu par konfidenciālu. Prasītāja izpildīja šo lūgumu ar 2008. gada 5. novembrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtu aktu.
- 15 Padome šo pierādījumu savākšanas pasākumu pa otram lāgam izpildīja ar 2008. gada 6. novembrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtu aktu. Tās atbildei tikai pievienoti četri jauni dokumenti, kuri tika nosūtīti prasītājam.
- 16 Ar 2008. gada 10. novembra rīkojumu Pirmās instances tiesas septītās palātas priekšsēdētājs pēc lietas dalībnieku uzklaušanās atļāva Francijas Republikai un Eiropas Kopienų Komisijai iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

- 17 Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Pirmās instances tiesa (septītā palāta) ar kancelejas 2008. gada 11. novembra vēstuli uzaicināja Padomi, pirmkārt, iesniegt savus rakstveida apsvērumus par dažiem jauniem faktiem un juridiskiem argumentiem, kuri bija ietverti prasītājas 2008. gada 5. novembrī kancelejai iesniegtajos apsvērumos, un, otrkārt, iesniegt visus tās rīcībā esošos dokumentus, kuri apraksta vai kuri attiecas uz balsošanas procedūru, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, tostarp sēdes un balsošanas protokolu. Padome šo lūgumu izpildīja ar 2008. gada 21. novembrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtu aktu.
- 18 Šo pašu procesa organizatorisko pasākumu ietvaros, kā arī saskaņā ar Tiesas Statūtu 24. pantu Pirmās instances tiesa (septītā palāta) ar kancelejas 2008. gada 11. novembra vēstuli uzaicināja Apvienoto Karalisti iesniegt rakstveida apsvērumus par 2008. gada 5. novembrī kancelejā iesniegtajos prasītājas apsvērumos minētajiem faktiem attiecībā uz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūru. Apvienotā Karaliste šo lūgumu izpildīja ar 2008. gada 20. novembrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtu aktu.
- 19 Ar aktu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 24. novembrī, prasītāja iesniedza dažus rakstveida apsvērumus par ziņojumu tiesas sēdē. Padome uz šiem apsvērumiem atbildēja ar 2008. gada 28. novembrī kancelejā iesniegtu aktu.
- 20 Tika uzklausi lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, kurus Pirmās instances tiesa uzdeva 2008. gada 3. decembra tiesas sēdē.

Lietas dalībnieku prasījumi

21 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tas to skar;
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

22 Padome lūdz Pirmās instances tiesu:

- prasību noraidīt kā nepamatotu;
- piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Francijas Republika un Komisija atbalsta pirmo Padomes prasījumu.

Juridiskais pamatojums

- 24 Prasītāja savā prasījumā atcelt apstrīdēto lēmumu atbalstam būtībā norāda piecus prasības pamatus. Pirmais prasības pamats attiecas uz acimredzamu kļūdu vērtējumā. Otrais prasības pamats ir par Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta, Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta un pierādīšanas pienākuma pārkāpumu. Trešais prasības pamats attiecas uz tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu. Ceturtais prasības pamats ir par tiesību uz aizstāvību un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu. Piektais prasības pamats attiecas uz pilnvaru vai procedūras ļaunprātīgu izmantošanu vai sagrozīšanu.
- 25 Prasītāja savos 2008. gada 5. novembrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtajos apsvērumos papildus norāda sesto prasības pamatu par būtisku formas pārkāpumu. Pirmās instances tiesa uzskata, ka šis jaunais pamats ir pieņemams. Pirmkārt, tas pamatojas uz tiesību un faktiskiem apstākļiem, kuri ir kļuvuši zināmi tiesvedības laikā Reglamenta 48. panta 2. punkta nozīmē. Otrkārt, šis pamats katrā ziņā ir absolūts pamats un tādējādi to var izvirzīt pati Pirmās instances tiesa pēc savas ierosmes, jo šis pamats ir par būtisku formas pārkāpumu saistībā ar pašiem apstrīdētā Kopienu akta pieņemšanas apstākļiem.
- 26 Pirmās instances tiesa vispirms izvērtēs šo sesto prasības pamatu, pēc tam ceturto prasības pamatu un visbeidzot — kopā otro un trešo prasības pamatu.

Par sesto prasības pamatu — būtisku formas pārkāpumu

27 Prasītāja savos 2008. gada 5. novembrī Pirmās instances tiesas kancelejai iesniegtajos rakstveida apsvērumos par pirmajiem septiņiem dokumentiem, kurus iesniegusi Padome, izpildot 2008. gada 26. septembra rīkojumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem, it īpaši norāda uz jaunu pamatu attiecībā uz Padomē notikušās balsošanas procedūras par Kopienų lēmumprojektiem līdzekļu iesaldēšanas jautājumā prettiesiskumu.

28 Pamatojot šo iebildi, prasītāja atsauca uz lorda Maloha-Brauna [*Malloch-Brown*], *Minister of State to the Foreign and Commonwealth Office* (ārlietu un Britu sadraudzības valstu lietu valsts sekretārs, turpmāk tekstā — “*Minister of State*”), 2008. gada 22. jūlijā izdarīto paziņojumu *House of Lords* (Lordu palāta, Apvienotā Karaliste). *Minister of State*, atbildot uz jautājumu par iemesliem, kāpēc Apvienotās Karalistes valdība vienkārši atturējās balsošanas laikā Padomē 2008. gada 15. jūlijā, kā rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, nevis iebilda pret *PMOI* atstāšanu strīdīgajā sarakstā, lai arī bija *POAC* lēmums un *Court of Appeal* spriedums, paziņoja šo, kā tas ir uzrakstīts viņa paziņojuma oficiālajā atreferējumā *Hansard*:

“Mēs bijām apņēmīgi ievērot šo [*Court of Appeal*] lēmumu, un tāpēc mēs nevarējām atbalstīt [Francijas] valdību, kura sniedza jaunu, iepriekš nezināmu informāciju, uz kuru pamatojoties šī valdība varēja pārliecināt daudzas Eiropas valdības to atbalstīt. Attiecībā uz iemesliem, kāpēc mēs atturējāmies, nevis iebildām [*PMOI*] atstāšanai sarakstā, problēma bija tā, ka šis ir visaptverošs saraksts, kurā iekļautas visas teroristu organizācijas, un bija jābalso par vai pret šo sarakstu. Mēs tādējādi saskārāmies ar ļoti nepatīkamu situāciju, proti, vai nu bija jāatstāj spēkā iepriekšējais saraksts, kas nedotu nekādu labumu, jo *PMOI* tajā paliktu iekļauts, vai arī Eiropā vairs nebūtu teroristu

organizāciju saraksta. Mēs domājam, ka tas būtu nepieņemams apdraudējums Apvienotās Karalistes tautai, kā arī pārējam kontinentam.”

- 29 Prasītāja uzskata, ka iespējas nedošana dalībvalstīm balsot pret kādas konkrētas organizācijas atstāšanu strīdīgajā sarakstā, pieņemot, ka tas ir pierādīts, ir pilnībā pretrunā attiecīgajam Kopienu tiesiskajam regulējumam un Padomei un dalībvalstīm noteiktajam pienākumam detalizēti un katrā gadījumā atsevišķi izvērtēt, vai attiecīgās personas atstāšana strīdīgajā sarakstā turpina būt pamatota. Prasītāja piebilst, ka šķietot, ka no *Minister of State* paziņojuma izriet, ka, ja Apvienotajai Karalistei būtu bijusi iespēja balsot atsevišķi par katru organizāciju, šī dalībvalsts (turklāt prasītāja domā, ka arī dažas citas dalībvalstis) būtu balsojusi pret prasītājas atstāšanu strīdīgajā sarakstā, kas, ņemot vērā Regulā Nr. 2580/2001 prasīto vienprātību, varētu vienīgi beigties ar tās svītrošanu no minētā saraksta.
- 30 Ar šo prasības pamatu prasītāja būtībā norāda, ka tādas balsošanas procedūras Padomē izmantošana, kad balso kopā par visu sarakstu, neparedzot iespēju balsot individuāli par attiecīgajām personām vai organizācijām tad, kad regulāri tiek pārskatīti Kopienų pasākumi saistībā ar līdzekļu iesaldēšanu, ir tik nopietns visu šo pasākumu veikšanas procesu pārkāpums, ka ir jāuzskata, ka ir notikusi pilnvaru un procesa sagrozīšana, būtisks formas pārkāpums un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punkta pārkāpums. Ņemot vērā šos apgalvojumus, Pirmās instances tiesa veica iepriekš 17. un 18. punktā minētos procesa organizatoriskos pasākumus.
- 31 Padome savos 2008. gada 21. novembrī Pirmās instances tiesas kanceleijā iesniegtajos rakstveida apsvērumos tomēr norāda, ka tad, kad regulāri, vismaz reizi pusgadā, tiek izvērtēti Regulas Nr. 2580/2001 pielikumā iekļautie personu uzvārdi un organizāciju nosaukumi, kā tas ir paredzēts Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktā, katram Padomes loceklim ir tiesības izteikties par katru no šiem uzvārdiem vai nosaukumiem atsevišķi un norādīt savu nostāju šajā sakarā. Padome piebilst, ka katrs sarakstā esošais uzvārds vai nosaukums ir jāapstiprina vienprātīgi, kas nozīmē, ka, ja dalībvalsts iebilst

pret kādas konkrētas personas vai organizācijas atstāšanu sarakstā, attiecībā uz šo jautājumu prasītā vienprātība nepastāv. Padome, pierādot savu teikto, atsaucas uz Padomes darba grupas par Kopējo nostāju 2001/931 (turpmāk tekstā — “darba grupa PC 2001/931”) 2008. gada 2. un 24. jūnija un 2. jūlija sēdes protokoliem, kuri pievienoti 1., 3. un 4. pielikumā tās 2008. gada 10. oktobra atbildē uz 2008. gada 26. septembra rīkojumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem.

32 Apvienotā Karaliste savos 2008. gada 20. novembrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtajos rakstveida apsvērumos par prasītājas minētajiem faktiem saistībā ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procesu turklāt vienīgi ir norādījusi, ka, “ņemot vērā, ka [Pirmās instances tiesas] lūgums attiecas uz Padomes locekļu, kuri rīkojās kā šīs iestādes locekļi, rīcību, Padome pati atrodas vislabākajā pozīcijā, lai atbildētu uz jebkuru jautājumu, kas attiecas uz tiesiskā regulējuma pieņemšanu Padomē”.

33 Šādos apstākļos un neatkarīgi no tā, kāda nozīme un piemērošanas joma būtu jāpiešķir *Minister of State* 2008. gada 22. jūlijā izdarītajiem paziņojumiem *House of Lords*, Pirmās instances tiesa, ņemot vērā lietas materiālos pievienotos dokumentus, vienīgi var konstatēt, ka nav nekādas objektīvas norādes, kas ļautu padarīt par ticamu prasītājas apgalvojumu par to, ka Padomē apvienotajām dalībvalstīm ir jābalso “par vai pret” “visu sarakstu”, nepastāvot iespējai izteikties individuāli un katrā gadījumā atsevišķi par to, vai kādas konkrētas personas vai organizācijas iekļaušana vai atstāšana attiecīgajā sarakstā ir vai turpina būt pamatota.

34 Tieši pretēji, Padomes iesniegtie dokumenti atklāj, ka šāda katra atsevišķa gadījuma izvērtēšana vai atkārtota izvērtēšana patiešām ir notikusi darba grupā PC 2001/931. It īpaši minētās darba grupas PC 2001/931 2008. gada 2. jūlija sēdes protokolā ir norādīts, ka dalībvalstu delegācijas sev bija piešķirušas papildu termiņu — līdz 2008. gada 4. jūlijam, lai norādītu, vai, “ņemot vērā dalībvalsts papildu iesniegto informāciju un

dalībvalstīm izsniegto pārskatīto motīvu izklāstu”, tām ir “kādi iebildumi pret kādas no grupām iekļaušanu sarakstā, pamatojoties uz ieteikto jauno pamatojumu”. Tā kā šī norāde acīmredzami attiecas uz prasītājas konkrēto gadījumu, jākonstatē, ka dalībvalstis *expressis verbis* ir atstājušas sev iespēju iebilst pret tās atstāšanu strīdīgajā sarakstā, bet beigās tās ir izvēlējušās neizmantot šo iespēju.

35 No iepriekš minētā izriet, ka sestais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto prasības pamatu — tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

36 Šajā sakarā nav strīda par to, ka Padome pieņēma apstrīdēto lēmumu, prasītājai iepriekš nepaziņojot lietas materiālos iekļauto jauno informāciju vai apstākļus, kuri, kā uzskatīja Padome, pamatoja prasītājas atstāšanu strīdīgajā sarakstā, proti, informācija par tiesas izmeklēšanu, kuru 2001. gada aprīlī uzsākusi *Tribunal de grande instance de Paris* preterorisma prokuratūra, un par divām papildu apsūdzībām, kuras izvirzītas 2007. gada martā un novembrī. *A fortiori* Padome nedeva prasītājai iespēju darīt zināmu savu viedokli šajā jautājumā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

37 Līdz ar to jākonstatē, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts, pārkāpjot Pirmās instances tiesas spriedumā lietā *OMPI* minētos principus jautājumā par tiesību uz aizstāvību ievērošanu (skat. it īpaši 120., 126. un 131. punktu).

38 Padome tomēr norāda, pirmkārt, ka Pirmās instances tiesas spriedumā lietā *OMPI* sniegtie apsvērumi jautājumā par sekojošiem lēmumiem attiecībā uz līdzekļu iesaldēšanu neņem vērā īpašo situāciju, kādā Padome atradās šajā lietā. Pirmās instances tiesa spriedumā lietā *OMPI* pieņēma, ka kompetentās valsts iestādes lēmums, kurš bija par pamatu sākotnējam lēmumam par līdzekļu iesaldēšanu, turpināja būt spēkā, neparedzot iespēju, ka šis lēmums var tikt atcelts, situācijā, kad Padome tomēr bija saņēmusi jaunu informāciju, kas pamatoja attiecīgās personas atstāšanu strīdīgajā sarakstā. Tā tas notika 2008. gada jūnijā prasītājas gadījumā. Ņemot vērā lietas apstākļus, Padome uzskatīja, ka Kopienas vispārējo interešu mērķis saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes Rezolūciju 1373 (2001) varēja būt sasniedzams tikai tad, ja tobrīd spēkā esošo lēmumu nekavējoties aizstātu ar jaunu Padomes lēmumu, kura pamatā būtu jauna informācija, kas tik tikko bija steidzami izskatīta. Padome uzskata, ka, šādi rīkojoties, tā īstenoja vienīgo iespējamo līdzsvaru starp vajadzību pienācīgi ņemt vērā faktu, ka kompetentās valsts iestādes lēmums, kurš pamatoja sākotnējo lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu, bija atcelts, un vajadzību nodrošināt, ka minētie līdzekļi turpina būt iesaldēti, ņemot vērā jauno informāciju, kura tika nosūtīta Padomei un kura, kā uzskata Padome, pamatoja ierobežojošo pasākumu attiecībā uz prasītāju atstāšanu spēkā. Padome piebilst, ka jebkāds pārtraukums šo pasākumu veikšanā uzreiz ļautu prasītājai piekļūt šiem līdzekļiem, kas apstrīdēto lēmumu padarītu par neefektīvu. Padome uzskata, ka nekas spriedumā lietā *OMPI* neparedz, ka tai nebija tiesību tā rīkoties, ņemot vērā īpašos lietas apstākļus.

39 Pirmās instances tiesa uzskata, ka šī Padomes argumentācija nekādi nepamato it kā esošu neiespējamību, kurā šī iestāde atradās, pieņemt apstrīdēto lēmumu saskaņā ar procedūru, kurā ir ievērotas prasītājas tiesības uz aizstāvību.

40 Turklāt apgalvotā steidzamība nav nekādi pierādīta. Pat atzīstot, ka Padomei pēc 2007. gada 30. novembra *POAC* lēmuma uzreiz nebija jāsvitro prasītāja no strīdīgā saraksta, katrā ziņā no 2008. gada 7. maija, *Court of Appeal* sprieduma pasludināšanas datuma, Padomei vairs nebija iespējas vēl joprojām pamatoties uz *Home Secretary* lēmumu, kurš pamatoja sākotnējo lēmumu par prasītājas līdzekļu iesaldēšanu. Taču laikā no 2008. gada 7. maija līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai 2008. gada 15. jūlijā pagāja vairāk nekā divi mēneši. Šajā sakarā Padome nav izskaidrojusi, kāpēc tai tūlīt pēc

2008. gada 7. maija nebija iespējams rīkoties, lai vai nu svītrotu prasītāju no strīdīgā saraksta, vai arī, pamatojoties uz jaunu informāciju, to atstātu šajā sarakstā.

41 Tāpat, pat pieņemot, ka pirmās ziņas par 2001. gada aprīli Parīzē uzsākto tiesas izmeklēšanu Francijas iestādes paziņoja Padomei tikai 2008. gada jūnijā, tas neizskaidro, kāpēc šī jauniegūtā informācija nevarēja nekavējoties tikt nosūtīta prasītājam, ja Padome bija nodomājusi to izmantot pret prasītāju. Tas vēl jo vairāk tā ir, ņemot vērā, ka ar Pirmās instances tiesas 2008. gada 12. jūnija rīkojumu lietā *PMOI* tika atkārtoti sākts mutvārdu process un ka termiņš lietas dalībnieku apsvērumu par *Court of Appeal* spriedumu un par prasītājas iesniegtajiem apsvērumiem par šo spriedumu iesniegšanai bija noteikts 2008. gada 7. jūlijs. Visā šajā laikā Padome "jauniegūto informāciju" varēja nosūtīt prasītājam un, attiecīgā gadījumā, Pirmās instances tiesai tiesvedībā, kura norisinājās lietā *PMOI*. Šajā sakarā jānorāda, ka Padome savos 2008. gada 7. jūlijā Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtajos apsvērumos *expressis verbis* paziņoja par savu nodomu uzskatīt "jauniegūto informāciju", par kuru tai ir darīts zināms, kā steidzamu lietu. Tomēr arī jānorāda, ka Padome šo jauniegūto informāciju nebija paziņojusi prasītājam, nenorādot nekādus materiālus vai juridiskus šķēršļus, kas traucētu to izdarīt, pat situācijā, kad Pirmās instances tiesa ar spriedumu lietā *OMPI* bija atcēlusi vienu no tās iepriekš pieņemtajiem spriedumiem, pamatojoties uz to, ka Padome nebija veikusi šādu iepriekšēju paziņošanu.

42 Jāpiebilst, ka nedz *Court of Appeal* spriedumam, nedz *Home Secretary* 2008. gada 23. jūnija rīkojumam nav automātiska un tūlītēja iedarbība uz tajā laikā spēkā esošo Lēmumu 2007/868 par līdzekļu iesaldēšanu. Saskaņā ar pieņēmumu par Kopienų aktu spēkā esamību šis lēmums paliek spēkā ar likuma spēku, lai arī tā valstiskais "substrāts" bija pazudis, tik ilgi, līdz tas netiek atcelts prasības atcelt tiesību aktu ietvaros vai atzīts par spēkā neesošu pēc prejudiciālā nolēmuma tiesvedības vai iebilduma par prettiesiskumu (skat. spriedumu lietā *PMOI*, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 43 Gan no faktisko apstākļu, gan tiesību viedokļa līdz ar to ir kļūdaini apgalvot, ka pēc *Home Secretary* rīkojuma stāšanās spēkā un jauniegūtās informācijas vairāk vai mazāk vienlaicīgas paziņošanas, ko veica Francijas iestādes, jaunajam lēmumam par līdzekļu iesaldēšanu ir jābūt pieņemtam tādā steidzamībā, ka nebija iespējams ievērot prasītājas tiesības uz aizstāvību.
- 44 Turklāt Pirmās instances tiesa uzskata — tas, ka Padome šajā lietā neievēroja spriedumā lietā *OMPI* skaidri noteikto procedūru, kas tika izdarīts, pilnībā pārzinot lietas apstākļus un bez jebkāda saprātīga pamatojuma, var būt būtisks apstāklis, izvērtējot piekto prasības pamatu attiecībā uz pilnvaru pārsniegšanu vai nepareizu izmantošanu.
- 45 Padome norāda, otrkārt, ka prasītājam paziņotais motīvu izklāsts ļauj tai izmantot savas tiesības vērsties tiesā un Kopienu tiesai īstenot savu kontroli. Prasītājam bija arī iespēja sniegt savus apsvērumus par motīvu izklāstu, ievērojot tās tiesības uz aizstāvību, jo Padome tās prasības pieteikumu uzreiz nosūtīja dalībvalstu delegācijām.
- 46 Šo argumentāciju, kuras pamatā ir sajaukums starp tiesību uz aizstāvību nodrošināšanu administratīvā procesā un garantiju, kura izriet no tiesībām uz efektīvu iespēju vērsties tiesā par nelabvēlīgu aktu, kas pieņemts šāda procesa noslēgumā, Pirmās instances tiesa *expressis verbis* jau ir noraidījusi spriedumā lietā *OMPI* (94. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 47 Noslēgumā Pirmās instances tiesa konstatē, ka prasītājas līdzekļu iesaldēšanas saglabāšana, kura noteikta apstrīdētajā lēmumā, tika nolemta procedūrā, kurā nav

tikušas ievērotas prasītājas tiesības uz aizstāvību. Šāda apsvēruma rezultātā vienīgi var atcelt šo lēmumu tiktāl, ciktāl tas skar prasītāju.

- 48 Lai arī, esot šādiem apstākļiem, nav jālemj par citiem izvirzītajiem prasības pamatiem, Pirmās instances tiesa tomēr izvērtēs otro un trešo prasības pamatu, jo tie ir būtiski saistībā ar pamattiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

Par otro un trešo prasības pamatu — attiecīgi Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta, Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta un pierādīšanas pienākuma pārkāpumu, kā arī tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu

- 49 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa vispirms atgādina, ka tā spriedumos lietā *OMPI* un lietā *PMOI* precizēja: a) Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta īstenošanas nosacījumus; b) šajā sakarā Padomei uzlikto pierādīšanas pienākumu; c) pārbaudes tiesā apjomu šajā jomā.

- 50 Kā Pirmās instances tiesa to ir norādījusi sprieduma lietā *OMPI* 115. un 116. punktā un sprieduma lietā *PMOI* 130. punktā, faktiskie un tiesību apstākļi, kuri var pakļaut nosacījumiem līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pret kādu personu, grupu vai organizāciju piemērošanu, ir noteikti Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā. Atbilstoši šai tiesību normai Padome, pieņemot lēmumu vienbalsīgi, saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4.–6. punkta noteikumiem izveido, pārskata un groza to personu, grupu un organizāciju sarakstu, uz kurām attiecas šī regula. Līdz ar to atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktam attiecīgais saraksts ir jāizstrādā, pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiālu attiecīgajā lietā, kas

norāda, ka kompetenta iestāde pieņēmusi lēmumu par attiecīgajām personām, grupām un organizācijām neatkarīgi no tā, vai lieta ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu, mēģinājumu izdarīt terora aktu, līdzdalību šādā aktā vai tā veicināšanu, pamatojoties uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām, vai notiesāšanu par šādiem nodarījumiem. Ar jēdzienu “kompetenta iestāde” saprot tiesu iestādi vai gadījumos, ja tiesu iestādēm nav pilnvaru šajā jomā, līdzvērtīgu kompetentu iestādi attiecīgajā jomā. Turklāt atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktam sarakstā minētos personu vārdus un organizāciju nosaukumus regulāri atjaunina vismaz reizi sešos mēnešos, lai nodrošinātu pamatojumu vārdu un nosaukumu paturēšanai sarakstā.

- 51 Sprieduma lietā *OMPI* 117. punktā un sprieduma lietā *PMOI* 131. punktā Pirmās instances tiesa no šiem noteikumiem secināja, ka procedūra, kuras rezultātā saskaņā ar atbilstošo tiesisko regulējumu var tikt veikts līdzekļu iesaldēšanas pasākums, notiek divos līmeņos — valsts un Kopienas līmenī. Vispirms kompetentai valsts iestādei, kas principā ir tiesa, attiecībā pret ieinteresēto personu ir jāpieņem lēmums, kas izpilda Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā minētās prasības. Ja runa ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību, šim lēmumam ir jābalstās uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām. Pēc tam Padomei, pieņemot lēmumu vienbalsīgi, ir jānolemj iekļaut ieinteresēto personu strīdīgajā sarakstā, pamatojoties uz precīzu informāciju un lietas materiālos esošiem pierādījumiem, kuri pierāda, ka šāds lēmums ir ticis pieņemts. Turpinājumā Padomei regulāri vismaz reizi sešos mēnešos ir jāpārliciecinās, ka ieinteresētās personas paturēšana strīdīgajā sarakstā turpina būt pamatota. Šajā sakarā šķiet, ka valsts iestādes lēmuma, kas atbilst minētajai definīcijai, esamības pārbaude ir būtisks priekšnosacījums, lai Padome pieņemtu sākotnējo lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu, savukārt šī lēmuma radīto seku pārbaude valsts līmenī ir vajadzīga, lai pieņemtu turpmākos lēmumus par līdzekļu iesaldēšanu.

- 52 Sprieduma lietā *OMPI* 123. punktā un sprieduma lietā *PMOI* 132. punktā Pirmās instances tiesa turklāt atgādināja, ka saskaņā ar EKL 10. pantu attiecības starp dalībvalstīm un Kopienas iestādēm nosaka savstarpēji lojālas sadarbības pienākumi (skat. Tiesas 2003. gada 16. oktobra spriedumu lietā *C-339/00 Īrija/Komisija, Recueil*, I-11757. lpp., 71. un 72. punkts un tajos minētā judikatūra). Šis ir vispārpiemērojams princips un ir obligāti piemērojams tostarp policijas un tiesu iestāžu sadarbībā krimināllietās (parasti sauktas “tieslietas un iekšlietas” (TI)), kas ir regulētas Līguma par

ES VI sadaļā un kura turklāt pilnībā balstās uz sadarbību starp dalībvalstīm un iestādēm (Tiesas 2005. gada 16. jūnija spriedums lietā *C-105/03 Pupino*, Krājums, I-5285. lpp., 42. punkts).

- 53 Sprieduma lietā *OMPI* 124. punktā un sprieduma lietā *PMOI* 133. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka gadījumā, kad tiek piemērots Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkts un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkts — noteikumi, ar kuriem kopējās terorisma apkarošanas ietvaros tiek izveidots īpašs Padomes un dalībvalstu sadarbības veids, šis princips nosaka Padomei pienākumu cik vien iespējams izmantot kompetentās valsts iestādes vērtējumu — vismaz tad, ja tā ir tiesu iestāde, — it īpaši attiecībā uz “nopietnu un ticamu tiešo vai netiešo pierādījumu”, kas ir šīs iestādes lēmuma pamatā, esamību.
- 54 Kā tas ir ticis nolemts sprieduma lietā *PMOI* 134. punktā, no iepriekš minētā izriet, ka, lai arī pienākums pierādīt, ka kādas personas, grupas vai organizācijas līdzekļu iesaldēšana ir vai turpina būt tiesiski pamatota saskaņā ar atbilstošo tiesisko regulējumu, ir Padomei, šim pienākumam ir samērā ierobežots mērķis attiecībā uz Kopienų procedūru saistībā ar līdzekļu iesaldēšanu. Sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu gadījumā pierādīšanas pienākums būtībā attiecas uz precīzas informācijas vai lietas materiālos iekļautu dokumentu esamību, kuri pierāda, ka attiecībā uz ieinteresēto personu ir ticis pieņemts valsts iestādes lēmums, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā minētajai definīcijai. Turklāt turpmāk pieņemtu lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu gadījumā — pēc [apstrīdētā saraksta] pārskatīšanas — pierādīšanas pienākums būtībā attiecas uz to, vai līdzekļu iesaldēšana joprojām ir pamatota, ņemot vērā visus atbilstošos lietas apstākļus un it īpaši kompetentās valsts iestādes veikto rīcību, pamatojoties uz šo lēmumu.
- 55 Attiecībā uz Pirmās instances tiesas īstenoto pārbaudi šī tiesa sprieduma lietā *OMPI* 159. punktā un sprieduma lietā *PMOI* 137. punktā ir atzinusi, ka Padomei ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz to, kas ir jāņem vērā, lai noteiktu ekonomiskas un finansiālas

sankcijas, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu, atbilstoši kopējai nostājai, kura ir pieņemta saskaņā ar kopējo ārpolitiku un drošības politiku. Šī rīcības brīvība it īpaši attiecas uz pamatotības apsvērumiem, uz kuriem balstīti šādi lēmumi. Tomēr (skat. sprieduma lietā *PMOI* 138. punktu), lai arī Pirmās instances tiesa atzīst Padomei rīcības brīvību šajā jomā, tas nenozīmē, ka tai nav jāpārbauda, kā šī iestāde ir interpretējusi atbilstošos faktus. Kopienų tiesai ir jāpārbauda ne vien izvirzīto pierādījumu materiālā precizitāte, uzticamība un konsekvence, bet arī jāpārbauda, vai šie pierādījumi izveido visu atbilstošo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, lai izvērtētu situāciju, un to, vai šo pierādījumu raksturs ļauj pamatot no tiem izdarītos secinājumus. Tomēr, veicot kontroli, tai nav jāaizstāj Padomes veiktais pamatotības vērtējums ar savējo (pēc analogijas skat. Tiesas 2007. gada 22. novembra spriedumu lietā *C-525/04 P Spānija/Lenzing*, Krājums, I-9947. lpp., 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

56 Šajā lietā Pirmās instances tiesa konstatē, ka nedz apstrīdētajā lēmumā, tā motīvu izklāstā un vēstulē par lēmuma paziņošanu ietvertā informācija, nedz informācija, kura bija iekļauta abās Padomes sniegtajās atbildēs uz 2008. gada 26. septembra rīkojumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem, neizpilda iepriekš minētās prasības saistībā ar pierādīšanu, kas nozīmē, ka nav pietiekami pierādīts, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta noteikumiem.

57 Proti, Padome Pirmās instances tiesai nav nosūtījusi nevienu precīzu informāciju, kā arī nav norādījusi uz nevienu lietas materiālos esošu pierādījumu, kas pierāda, ka 2001. gada aprīlī *Tribunal de grande instance de Paris* preterrorisma prokuratūras uzsāktā tiesas izmeklēšana un divas papildu apsūdzības 2007. gada martā un novembrī attiecībā uz prasītāju ir lēmums, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā minētajai definīcijai. Līdz ar to Padome izdara apgalvojumu, nesniedzot nekādus pierādījumus šī apgalvojuma pamatošanai.

Šajā sakarā pilnībā jāatklāj vissvarīgākie punkti Padomes pirmajā sniegtajā atbildē uz 2008. gada 26. septembra rīkojumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem:

“3. Darba grupa [PC 2001/931] noturēja četras sēdes, lai sagatavotu attiecīgā lēmuma pieņemšanu padomē — tiktāl, ciktāl tas skāra prasītāju, proti, 2008. gada 2., 13., 24. jūnijā un 2. jūlijā [..]

[..]

6. Šīm sēdēm Francijas Republika delegācijām arī izplatīja trīs dokumentus, kuros bija izklāstīts ieteiktais jaunais pamatojums, lai prasītāju iekļautu sarakstā, un izskaidroti tās priekšlikuma motīvi. Trešajā dokumentā daļēji bija iekļauts teksts, kurš kļuva par Padomes pieņemtu motīvu izklāstu un kas jau ir pievienots lietas materiāliem. Šo dokumentu izplatīšanas brīdī Francijas Republika šos dokumentus atzina par konfidenciāliem. Padome brīdināja Francijas Republiku par Pirmās instances tiesas izdotu rīkojumu, un šī valsts šobrīd izvērtē iespēju šos dokumentus neatzīt par konfidenciāliem. Tomēr Padome tika informēta, ka valsts tiesībās paredzēto prasību ievērošanas dēļ kancelejas noteiktajā termiņā lēmums šajā jautājumā nevar tikt pieņemts. Padome tādējādi šajā brīdī nevar izpildīt Pirmās instances tiesas rīkojumu attiecībā uz šiem dokumentiem, jo tai nav tiesību tos nosūtīt Pirmās instances tiesai pat

konfidenciālā veidā. Padome godbijīgi lūdz Pirmās instances tiesai sapratni šajā jautājumā un apņemas to informēt, tiklīdz Francijas Republika pieņems lēmumu par attiecīgajiem dokumentiem.

[..]

11. It īpaši Padome vēlas uzsvērt, ka tā nav saņēmusi nekādus citus pierādījumus par Francijā notiekošo tiesas izmeklēšanu, kā vien motīvu izklāstā iekļautos pierādījumus. Tā saprot, ka šādiem papildu pierādījumiem saskaņā ar Francijas tiesībām ir jāpaliek konfidenciāliem visu izmeklēšanas laiku. Padome ir minējusi visu to būtisko informāciju par izmeklēšanu, kura bija tās rīcībā, lai izstrādātu motīvu izklāstu. Vienā no 6. punktā minētajiem dokumentiem bija iekļauts detalizētāks saraksts par noziedzīgiem nodarījumiem, kuri bija šīs izmeklēšanas priekšmets, bet šie noziedzīgie nodarījumi ir vispārīgi aprakstīti motīvu izklāstā (proti, vairāki noziedzīgi nodarījumi, kuriem visiem bija vai nu principiāla, vai pakārtota saistība ar kopīgu apvienību, kuras mērķis bija ar draudiem vai terorismu, kā arī ar teroristiskas grupas finansēšanu un krāpšanas, kura izdarīta pret īpaši neaizsargātām personām, rezultātā iegūto tiešo vai netiešo līdzekļu atmazgāšanu un krāpšanu organizētā grupā nopietni traucēt sabiedrisko kārtību).

12. Padomes rīcībā nav nevienas citas informācijas par šo izmeklēšanu, kā vien informācija par to noziedzīgo nodarījumu veidu, kuri bija šīs izmeklēšanas priekšmets, un precizējumi par izmeklēšanas uzsākšanas dienu un brīdi, kad tika pievienotas papildu apsūdzības. Padome netika informēta par precīzu to attiecīgo personu identitāti, attiecībā uz kurām bija uzsākta šī izmeklēšana; tā tikai zina, ka šīs personas ir iespējamās prasītājas biedres, kā tas ir norādīts motīvu izklāstā. Padomei nav arī informācijas par iespējamo izmeklēšanas attīstību. Kopumā — apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Padomei nebija nekādu citu, izmeklēšanas ietvaros “pret prasītāju izvirzītu” pierādījumu, kā vien motīvu izklāstā minētie pierādījumi.”

59 Taču, ņemot vērā prasītājas apstrīdētos faktus un izteiktos iebildumus, nedz šie Padomes paskaidrojumi, nedz tās iesniegtie dokumenti nevar tiesiski pamatot apstrīdēto lēmumu it īpaši saskaņā ar Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu.

60 Tā tas ir pat tad, ja ņem vērā Padomes sniegto otro atbildi uz 2008. gada 26. septembra rīkojumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem. Šīs atbildes pielikumā šī iestāde iesniedza nekonfidenciālo versiju trīs iepriekš 58. punktā minētajiem dokumentiem, ar kuriem 2008. gada jūnijā Francijas iestādes tai bija nosūtījušas informāciju par Parīzē 2001. gada aprīlī uzsākto un 2007. gadā paplašināto tiesas izmeklēšanu un uz kuriem pamatojoties tika pieņemts apstrīdētais lēmums.

61 Šajā sakarā prasītāja it īpaši norādīja, ka 2001. gada aprīlī Francijā uzsāktā tiesas izmeklēšana bija izmeklēšana pret "X", kurš, iespējams, varēja būt saistīts ar dažiem *PMOI* biedriem vai atbalstītājiem, bet ne ar pašu *PMOI*.

62 Patiešām jākonstatē, ka pirmajā, kas datēts ar 2008. gada 9. jūniju, no trīs iepriekš 58. punktā minētajiem dokumentiem Francijas iestādes vienīgi norādīja, "ka 2001. gada 9. aprīlī tika uzsākta tiesas izmeklēšana pret 17 personām, kuras varētu būt piederīgas [*PMOI*]", ka "ši izmeklēšana vēl joprojām notiek" un ka "šobrīd izmeklēšana notiek attiecībā uz 24 personām". Tomēr nebija sniegti nekādi paskaidrojumi par iemesliem, uz kuriem pamatojoties šīs pašas iestādes šajā pašā dokumentā secināja, ka "ši procedūra bija lēmums, kuru attiecībā uz [*PMOI*] pieņēmusi kompetenta iestāde saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu".

- 63 Atbildot uz šo prasītājas apgalvojumu, kurš pats par sevi nav apstrīdēts un saskaņā ar kuru valsts iestādes lēmums attiecas uz individuālām personām, kuras, iespējams, ir prasītājas biedri, nevis uz *PMOI*, Padome uzskata, ka tādas organizācijas kā prasītājas līdzekļu iesaldēšanas kontekstā šāda situācija ir ne tikai iespējama, bet pat loģiska un atbilstoša. Pirmkārt, tādus noziedzīgus nodarījumus kā krimināla rakstura apvienošanās, lai sagatavotu terora aktus, teroristiskas organizācijas finansēšana un naudas atmazgāšana saistībā ar teroristisku organizāciju nevarot izdarīt pati organizācija, bet vienīgi individuālas personas, kuras ir tās biedri. Otrkārt, apsūdzības nevarēja tikt uzrādītas pašai prasītājai, jo tai nav juridiskās personas statusa.
- 64 Tomēr šie paskaidrojumi vispirms ir pretrunā Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta tekstam, kurā paredzēts, ka lēmums tiek pieņemts “par attiecīgajām personām, grupām un organizācijām”.
- 65 Pat pieņemot, ka nav jāņem vērā šīs tiesību normas gramatiskā interpretācija, lai varētu atbalstīt Padomes argumentāciju, ir vajadzīgs, lai šī iestāde vai attiecīgā kompetentā valsts iestāde paskaidro īpašus un konkrētus iemeslus, kāpēc šajā gadījumā individuālām personām, kuras, iespējams, ir *PMOI* biedri vai atbalstītāji, pārmestā rīcība ir jāpārmet pašai *PMOI*. Taču, kā tas jau ticis norādīts, šajā gadījumā šāds paskaidrojums vispār nav sniegts.
- 66 Ja nav precīzākas informācijas, nav arī iespējams pārbaudīt, cik paties un atbilstošs ir motīvu izklāstā ietvertais apgalvojums, ka pret vairākiem iespējamiem prasītājas biedriem šobrīd ir izvirzītas apsūdzības par noziedzīgiem nodarījumiem saistībā ar teroristisku apvienību. Šajā sakarā prasītāja savā prasības pieteikumā norāda, ka, neskaitot 2001. gadā Francijā uzsākto tiesas izmeklēšanu, tās rīcībā nav informācijas, ka vēl kāds no tās biedriem vai atbalstītājiem būtu apsūdzēts kādā no dalībvalstīm par teroristisku darbību vai citu ar prasītāju saistītu noziedzīgu darbību finansēšanu, pretēji tam, kas ir apgalvots motīvu izklāstā. Turklāt neviens no tās biedriem vai atbalstītājiem

nekad nav atzīts par vainīgu nelikumīgu darbību saistībā ar terorismu vai tā finansēšanu izdarīšanā. Padome savā iebildumu rakstā nekādi nav atspēkojusi šos apgalvojumus.

- ⁶⁷ Attiecībā uz 2007. gada 19. marta un 13. novembra papildu apsūdzībām prasītāja arī ir norādījusi, ka tās uz to nekādā veidā neattiecas un ka tajās prasītāja pat nav pieminēta. Padome savā pirmajā sniegtajā atbildē uz rīkojumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem atzīst, ka tai nebija ziņu par to personu identitātēm, kuras bija minētas šajās apsūdzībās, un ka tā vienīgi zina, ka šīs personas, iespējams, ir *PMOI* biedri. Arī šajā gadījumā saikne starp attiecīgajām personām un prasītāju tāpat kā iemesli, kuri varētu attaisnot šo personu izdarīto darbību pārmešanu prasītājai, nekādā veidā nav paskaidrota.
- ⁶⁸ Turklāt jānorāda, ka neviens lietas materiālos esošs pierādījums neļauj pierādīt, ka 2001. gada aprīlī Francijā uzsākto tiesas izmeklēšanu, pat pieņemot, ka tā ir “tiesas iestādes” rīcība — ko apstrīd prasītāja — pamato, kā uzskata šī iestāde, nopietni un ticami pierādījumi vai versijas, kā tas noteikts Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā.
- ⁶⁹ Šajā sakarā taisnība, ka pēdējā no trīs iepriekš 58. punktā minētajiem dokumentiem, kurš datēts ar 2008. gada 26. jūniju, 3. punkta b) apakšpunkta otrajā ievilkumā Francijas iestādes Padomē apgalvoja, ka šīs tiesas izmeklēšanas esamība “pierāda, ka tiesu iestāžu rīcībā ir “nopietni un ticami pierādījumi”, kuri ir prasīti saskaņā ar Kopējās nostājas [2001/931] 1. panta 4. punktu un kuri sasaista [*PMOI*] ar nesenām teroristiskām darbībām”.

70 Tomēr ne tikai šo vērtējumu nebija devusi kompetenta valsts tiesu iestāde, bet Padomes 2008. gada 3. novembra vēstulē, kas kā 4. pielikums bija pievienots Padomes sniegtajai otrajai atbildei uz 2008. gada 26. septembra rīkojumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem, Francijas Ārlietu un Eiropas lietu ministrija (FĀEM), īpaši atsaucoties uz pēdējā no trīs iepriekš 58. punktā minētajiem dokumentiem 3. punkta b) apakšpunkta otro ievilkumu, norādīja, ka tai “šķīta pamatoti un atbilstoši tiesību normām precizēt, ka runa bija par FĀEM secinājumiem, kuru pamatā bija objektīvi Francijas procedūras apstākļi, par kuriem informēja *Tribunal de grande instance de Paris* prokuratūra saskaņā ar *code de procédure pénale* [Kriminālprocesa kodeksa] 11. panta [trešo daļu] un kas saistīja tikai FĀEM”.

71 Visbeidzot Pirmās instances tiesa norāda, ka pēc Francijas iestāžu lūguma Padome atteica “atzīt par nekonfidenciālu” pēdējā no trīs iepriekš 58. punktā minētajiem dokumentiem 3. punkta a) apakšpunktu, kurā bija iekļauta “tādu galveno aspektu apkopojums, kuri pamatoja [*OMPI*] atstāšanu Eiropas sarakstā”, kuru izstrādāja minētās iestādes, lai pievērstu dažu dalībvalstu delegāciju uzmanību. Kā norādīts iepriekš minētajā FĀEM 2008. gada 3. novembra vēstulē Padomei, runa bija par “ar drošību saistītu informāciju saistībā ar valsts drošību un tādēļ saskaņā ar *code pénal* [Kriminālkodeksa] 413-9. pantu uz to ir attiecināmi aizsardzības pasākumi, kuru mērķis ir ierobežot šādas informācijas izplatību”, kas nozīmē, ka “FĀEM nav tiesību atļaut, ka šī informācija tiek darīta zināma Pirmās instances tiesai”.

72 Attiecībā uz Padomes apgalvojumu, ka tai ir jāievēro konfidencialitātes princips, uz kuru atsaucas Francijas iestādes, nav skaidrs, kādā veidā attiecīgo lietas materiālos esošo pierādījumu nosūtīšana Kopienas tiesai pārkāpj šo principu, bet šīs pašas informācijas iesniegšana pašai Padomei un līdz ar to 26 citu dalībvalstu valdībām šo principu nepārkāpj.

73 Katrā ziņā Pirmās instances tiesa uzskata, ka Padomei nav tiesību pamatot savu lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu ar kādas dalībvalsts nosūtīto informāciju vai

pierādījumiem, kuri iekļauti lietas materiālos, ja šī dalībvalsts nevēlas atļaut šīs informācijas nosūtīšanu Koptienai tiesai, kuras uzdevums ir pārbaudīt šī lēmuma tiesiskumu.

74 Šajā sakarā jāatgādina, ka spriedumā lietā *OMPI* (154. punkts) Pirmās instances tiesa jau nosprieda, ka lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu tiesiskuma pārbaude tiesā attiecas uz to faktu un apstākļu izvērtēšanu, kuri tiek minēti kā šā lēmuma pamatojums, tāpat kā to pierādījumu un informācijas pārbaudi, uz ko balstīts šis vērtējums, kā to *expressis verbis* atzina Padome savos procesuālajos rakstos lietā, kurā tika taisīts Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. septembra spriedums lietā T-306/01 *Yusuf un Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija (Krājums, II-3533. lpp.), kurš apelācijas tiesvedībā tika atcelts ar Tiesas 2008. gada 3. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-402/05 P un C-415/05 P *Kadi un Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija (Krājums, I-6351. lpp.). Pirmās instances tiesai tāpat ir jānodrošina tiesību uz aizstāvību un pienākuma norādīt pamatojumu ievērošana, kā arī attiecīgā gadījumā tas, lai Padomes izņēmuma kārtā minētie vispārējo interešu apsvērumi, kas pamatotu šo tiesību neievērošanu, būtu pamatoti.

75 Šajā gadījumā šī pārbaude ir obligāta īpaši tādēļ, ka tā ir vienīgā procesuālā garantija, kas ļauj nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starptautiskā terorisma apkarošanas prasībām un pamattiesību aizsardzību. Tā kā ierobežojumi, ko Padome piemēroja ieinteresēto personu tiesībām uz aizstāvību, ir jālīdzsvaro ar stingru tiesas neatkarīgu un objektīvu pārbaudi (šajā sakarā skat. Tiesas 2006. gada 2. maija spriedumu lietā C-341/04 *Eurofood IFSC*, Krājums, I-3813. lpp., 66. punkts), Koptienai ir jābūt pilnvarām pārbaudīt līdzekļu iesaldēšanas pasākumu tiesiskumu un pamatotību, un nevar celt iebildumus saistībā ar Padomes izmantoto pierādījumu un informācijas noslēpumu vai konfidencialitāti (spriedums lietā *OMPI*, 155. punkts).

76 Šajā lietā Padomes un Francijas iestāžu atteikums pat tikai un vienīgi Pirmās instances tiesai nosūtīt informāciju, kura ir iekļauta pēdējā no trīs iepriekš 58. punktā minētajiem

dokumentiem 3. punkta a) apakšpunktā, līdz ar to nozīmē, ka Pirmās instances tiesai nav ļauts pārbaudīt apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

77 No tā izriet, ka, esot tādiem apstākļiem kā iepriekš minētajiem, vienīgi tās informācijas nosūtīšana, kas ir iekļauta Padomes sniegtajās atbildēs uz 2008. gada 26. septembra rīkojumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem un šo atbilžu pielikumos, neļauj nedz prasītājam, nedz Pirmās instances tiesai pārliecināties, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts saskaņā ar Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu un ka tajā nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

78 Šādos apstākļos jāsecina, pirmkārt, ka nav pietiekami pierādīts, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktu un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu, un, otrkārt, ka paši šī lēmuma pieņemšanas apstākļi pārkāpj prasītājas pamattiesības uz efektīvu pārbaudi tiesā.

79 No tā izriet, ka otrais un trešais prasības pamats ir pamatoti.

Par tiesāšanās izdevumiem

80 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

- 81 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (septiņā palāta)

nospriež:

- 1) atcelt Padomes 2008. gada 15. jūlija Lēmumu 2008/583/EK, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Lēmumu 2007/868/EK, tiktāl, ciktāl tas skar *People's Mojahedin Organization of Iran*;
- 2) Padome sedz savus, kā arī atlīdzina *People's Mojahedin Organization of Iran* tiesāšanās izdevumus;

3) Francijas Republika un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Forwood

Šváby

Truchot

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2008. gada 4. decembrī.

[Paraksti]